

The background is a vibrant, painterly illustration. On the left, a white hospital bed with a blue headboard and a white pillow is visible. A white medical device with a black cord is attached to the bed. In the foreground, a green wooden table holds a blue mug with white polka dots, a black smartphone, and an open book with a yellow cover. The background features a window looking out onto a landscape with large, colorful trees in shades of yellow, orange, and red, suggesting autumn. Pink heart-shaped petals are scattered throughout the scene. The title is written in large, white, serif capital letters.

Kateřina Kubalov LSKY Z NEMOCNICE

Co spojuje thotnou Klru,
umrajho Frantiřka, ubhanou Vru,
peujci Evu a modertora Petra? Cm se
trp Radek? A jak s jejich
řivoty zato Eliřka?

Kateřina Kubalová

LÁSKY
Z
NEMOCNICE

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Copyright © Kateřina Kubalová, 2025

Ilustrace © Adrian Macho

© Grada Publishing, a. s., 2025

KLÁRA

Pod okny houká sanitka. Zase někoho přivezli. Slyším tramvaj v celou. Bude večere. Už to mám v malíku. Mým rajónem je podolská porodnice, oddělení pro riziková těhotenství. Další den mám za sebou, mumlám si pro sebe a škrtám políčko v kalendáři na nočním stolku. Jsem tu už 150 dní. Ještě několik týdnů a jdeme domů, nemůžu se dočkat. Jdeme do finále, brouku, hladím si břicho a mimino v něm odpovídá kopnutím. Z dálky ke mně doléhá cinkání a vrzání. Blíží se vozík s jídlem.

„Dobry den, nechte si chutnat,“ říká mi sestra s cizím přízvukem.

Jsem v pokoji sama – draze zaplacený kousek soukromí v baráku napěchovaném lidmi. Moje království měří pár metrů čtverečných, lemují ho sněhobílé stěny a jeho dominantou je nemocniční postel, na které musím většinu dne ležet, aby se miminu nic nestalo. Zapadající říjnové slunce lechtá světle hnědý nábytek. Stolek, skříň, lednička, televize, kterou nezapínám, a pár židlí pro návštěvy. Za velkým oknem je vidět kousek Vyšehradu a střechy porodnice, v jejímž nejvyšším patře jsem. Nic víc, nic méně. Už 150 dní.

„Děkuji,“ usměju se.

Sestra se usměje taky, položí na stolek u postele podnos a tiše zmizí. Za půl hodiny se vrátí, popřeje mi dobrou noc a odnese ho netknutý. Na jídlo se nemůžu ani podívat. Už pěkně dlouho jsem nejedla nic jiného než banány,

suché housky a kukuřičné lupínky s mlékem. Ještě že mě mamka zásobuje. Dojídám banán a trochu nesoustředěně listuji knihou. Dneska už mě nebaví ani to čtení. Není divu, nic jiného už dlouho dělat nemůžu, jen číst, koukat do mobilu, zkoumat všechny detaily nemocničního pokoje (tu čmouhu na stropě bych nakreslila i z paměti) a poslouchat zvuky kolem sebe. Nuda je moje nejvěrnější kámoška. Nejhorší byly první týdny. Vůbec jsem si nedokázala představit, jak to tady zvládnou. Vždycky jsem byla hodně akční, každý prostoje byl pro mě utrpením, při čekání ve frontě v supermarketu jsem měla pocit, že umřu, a na dlouhých poradách v práci jsem si alespoň kreslila do diáře. A najednou nic, jen ležet a čekat, čekat a ležet.

„Musíš to pro toho malého udělat. Hlavně, aby to dobře dopadlo,“ kladla mi na srdce máma.

OK, tak tedy ležím a ještě dlouho budu, trochu jako živoucí inkubátor. A inkubátor měl dneska na programu vizitu, vyšetření, oběd (kolínka s omáčkou, která putovala z kuchyně do pokoje a netknutá zase zpátky), návštěva se dnes nekonala, protože měla Bohuna moc klientek („Promiň, zlato, ale zítra určitě dojdou.“), teď ještě možná dočtu další knihu a spát.

Slunce definitivně zmizelo z oblohy a pokoj se pomalu noří do šera. Nemocnice pomalu utichá, ležím pohodlně rozvalená se zády podloženými polštářem a jediný pohyb, který vyvíjím, mají na starosti moje ruce – opatrně se chápou zažloutlého papíru a obracejí stránky knihy. Její vůně, směs tiskařské barvy a jemné zatuchliny stoupá k mému nosu. Jsem unavená a ve slabém světle lampičky na nočním stolku se mi slova slévají do bez tvarých hádat. Nechce se mi hrabat z postele k vypínači.

Spíš nechám únavu, aby mě polapila. Je ještě brzy, ale cítím, že si moje mateřstvím nakynulé tělo říká o spánek. Odkládám knížku, zhasínám lampičku a chvíli se dívám do tmy. S úlevou se zavrtávám do vyhrátých peřin a zavírám oči. Usínací idylka ale trvá jen chvíli. Přichází sestra a nekompromisně rozsvěcí malou zářivku nade dveřmi s nápisem nouzové osvětlení. Namodralé světlo rázem proměňuje pokoj ve studenou sluj, ve které z šera vystupují nemocniční kusy nábytku.

„Musí být světlo, abychom mohli v noci kontrolovat, že jste v pořádku,“ zpražila mě sestra přísným pohledem stejně jako hned první večer, když jsem všechna světla zhasla. Těhotné asi nepotřebují kvalitně spát.

Super, mám po spánku, ale nálada na knihu je taky ta tam. Co budu dělat? Pohled mi padne na rodinné album, které mi máma minule přinesla. Prý abych měla rodinu s sebou a nebyla osamělá. Hned na první stránce je velká fotka z poslední rodinné sešlosti. Přejíždím z jedné tváře na druhou. Fotili jsme se samospouští na předloňské oslavě babiččiny narozenin. To ještě nemarodila. Na fotce sedí uprostřed a šťastně se usmívá. Vlastně si ani nepamatuju, že by se někdy mračila. Ale jo, jednou jo. To když jsem jí na zahradě u chaty vyryla mátu peprnou ze záhonu. Ale copak jsem mohla za to, že rostla zrovna v místě, kde jsem si budovala vlastní políčko? Bylo mi asi šest let a napravovat škodu mi tehdy pomáhal děda. Byl strašně vtipnej a babičce říkal Milane. Měl ji moc rád. Pár let nato umřel.

Jau, chytám se za břicho. Kopat teda umíš pořádně. No dobře, už nesmutním. Ukážu ti pradědečka alespoň na fotce, prcku.

Oblohou se koulí obří úplněk a pod okny zase cinká ta tramvaj. Proč musí po nábřeží u porodnice jezdit zrovna tahle linka. Nebýt této tramvaje, všechno mohlo být úplně jinak. Takhle tady teď ležím a čuším. No nic, ty poslední týdny už tu nějak překlepu, jdeme spát.

* * *

Ráno mě probouzí sestra, která právě převzala službu. Je šest, a to tady začíná den. Ach jo, proč tak brzy. Já tak ráda spím a ráno jsem úplně nemožná, navíc mi bude zase špatně.

S očima plnýma ospalek si strkám pod paži teploměr. Za chvíli ho přijde sestra zkontrolovat.

„Je to v pořádku,“ usmívá se na mě a letí do vedlejšího pokoje. I sestry znám jako své boty (Ty jsem mimochodem už dlouho ani neviděla. Od svého příjezdu je mám ve skříni, kde trpělivě čekají na okamžik, kdy dám konečně vale bačkorám a pojedu domů.) Přesně vím, jak která pracuje, jak se tváří po ránu a jak na konci vyčerpávající služby. Přesně vím, která je přísnější, která všechno ví nejlépe, které by už prospěl důchod nebo změna zaměstnání a která ještě nestihla ztratit chuť do práce.

Lezu z postele a jdu opatrně do koupelny, abych si vyčistila zuby. Asi bych si mohla vzít čistou noční košili, napadne mě a lovím ji ve skřínce pod umyvadlem, kam mi je máma pečlivě vyskládala. Mrknu do pokoje, jestli se někdo neblíží a sundávám si tu, kterou jsem měla na sobě. Studu jsem se nezbavila ani tady, kde je vaše nahé tělo jen dalším nahým tělem v řadě a chodit po chodbách

v mnohdy prosvítající noční košili přijde spoustě žen úplně normální. Voním k noční košili, která na rozdíl od všeho ostatního v pokoji nečpí dezinfekcí, ale mámiinou aviváží (jemnou, nedráždivou, strašně drahou, pro miminka) a navlékám ji na sebe. Jemná tkanina klouže po mém těle a hladí ho. Jiné dotyky jsem už dlouho necítila (dotyky lékařů nepočítám, stejně jako oni určitě také ne) a nejspíš ještě dlouho nepocítím. Sama jsem to tak chtěla, tak co. Opatrně jdu zpátky k posteli. Na procházku dlouhou přesně deset kroků mi vyhrává kručení v žaludku. Mám hlad, ale na snídani musím ještě chvíli počkat. Vzbudili mě v šest a snídani přinesou až v osm. Pořád mě to udivuje? Udivuje. Ještě že tu mám od včerejška suchou housku. Žmoulám ji v ruce a žaludek se mi houpe hladem i nevolností zároveň. Za okny se pomalu probouzí nový den. Slunce má podzimní jas, bude nádherně. Vždycky jsem se těšila, že budu chodit ulicemi v krásných těhotenských šatech. Tady můžu dělat parádu tak akorát v noční košili. Tuhle mi hned první týden pobytu v nemocnici přinesla Bohuna. Je sladce růžová (ta košile). Civím z okna a čekám, až se číslo na hodinách nade dveřmi přemění na vyšší.

Klap.

„Dobré ráno,“ vytrhne mě ze zamýšlení sestra se snídání (konečně).

„Díky,“ usměju se na ni vděčně a dychtivě se vrhám na podnos.

Kafe, rohlík, máslo, marmeláda. Senzace. Dneska to všechno sním a ještě si dám čokoládu, kterou mi donesl táta a kterou jsem se zatím bála ochutnat. Měl strašnou radost, že bude mít vnuka. Úplně jsem mu viděla na

očíh, jak se těší, že ho naučí lyžovat, že se spolu budou brouzdat lesem u naší chaty a probírat chlapské záležitosti. Táta, který bude pro toho mrňouse asi jediným chlapem v blízkém okolí.

Senzace končí přesně pět minut od posledního sousta. Jsem blbá, blbá, úplně blbá. Sakra, chtěla jsem pořádnou snídani a tady to mám. Až do vizity budu dřepět u záchodové mísy a doktorka bude celá nadšená, že jsem promrzlá na kost. Zvracím a tramvaj pod okny do toho posměšně cinká. Klepu se zimou a námahou. Tehdy mi taky byla zima. Byl bláznivej duben, strašně mrzlo a rukavice zůstaly v té luxusní restauraci. On taky. Držím se záchodové mísy a v hlavě se mi jako na filmovém plátně rozbíhají vzpomínky na večer, který všechno změnil...

Vidím sama sebe, jak stojím na refyži u Mánesa. Je mi strašná zima a na tváři mě studí slzy. Je večer a pouliční lampy dodávají Praze romantický ráz. Všude je spousta lidí, ale já o nich vlastně ani nevím. Připadám si jako v obrovské bublině. Jako by ke mně zvenčí nedoléhaly žádné zvuky. Slyším jen hučení ve vlastní hlavě. Mám v ní takový zmatek, že vůbec nevím, co si počít. Od Národního divadla se ke mně blíží tramvaj. Na displeji svítí číslo 17 a já vím, že pokud do ní nasednu, všechno bude jinak. Bude to konec všeho, o co jsem se dlouhé měsíce marně pokoušela. Budu zase sama. Rozhlížím se kolem, jestli ho náhodou nezahlednu. No ani omylem, nejspíš ani nezjistil, že s ním v té restauraci se zlatými lustry nasedám.

Tramvaj zastavila. Přes slzy a rozmazanou řasenku skoro nevidím, jestli už otevřela dveře. Naposledy se rozhlédnu, vylezu dva schůdky do vozu a schoulím se na sedačku co

nejdál od všech. Sedím a hlavu mám opřenou o okno. Za ním se mihají světlá večerní metropole, tulipány a narcisy v parku cukrují sněhové vločky, sotva rozpuklé květy stromů se choulí v mrazu a uvnitř mojí hlavy víří myšlenky. Takže jsem to vážně udělala. Utekla jsem od něj. Jen co dořeší všechny ty super důležité telefonáty, snad si všimne, že jsem mu na stole nechala klíče od bytu, ve kterém jsem se mu snažila udělat domov. Domov, o který asi vůbec nestál. Vidím všechny teplé večere, čokolády schované pod polštářem, starostlivě nachystané oblečení na druhý den. To všechno teď skončilo. Já se přestěhuju zpátky k našim a pak si najdu nějaký malý podnájem. Tváře mi smáčeji stále nové a nové slzy, smutek a beznaděj mi úplně zatemňují mozek, takže vlastně ani nevnímám, že je něco špatně. Jako z dálky ke mně doléhají výkřiky, troubení aut a cinkání tramvají jedoucích po nábřeží. Naše tramvaj jede jako šílená. Nikdo ji neřídí. Řidič leží bezvládně na zemi.

Ležel na zemi, stejně jako teď na zemi ležím já. Jsem celá prokřehlá a totálně vysílená nevolností i vzpomínkou, která mě vrátila v čase.

„A jééje!“

Do pokoje neslyšně vstoupila sestra a vmžiku byla u mě.

„Honem se pojdte zahřát, jste jako led,“ chrlí ze sebe, vede mě k posteli a nekompromisně mě do ní ukládá. Přikrývá mě peřinou a do hrnku mi z konvice nalévá kouřící čaj, abych se zahřála.

„Tak, už je dobře. Nepotřebujete něco podat?“

Já se trochu jako ve snách choulím pod peřinou a snažím se na rtech vykouzlit alespoň malý úsměv.

Vrtím hlavou, jako že je všechno v pořádku a nic dalšího nechci.

„No tak dobře, uklidní se setra.“

„Bude devět, za chvíli bude vizita. Hlavně už z té postele nikam nechoďte,“ klade mi na srdce a mizí ve dveřích, aby se připravila na průvod s bělostnou delegací.

„Tak jakpak se máme na samotce?“ ptá se mě o chvíli později trochu rozverně lékařka. Stojí v čele celé skupinky, kterou uzavírá parta vyjukaných mediků.

„Naprostá pohoda,“ oplácím jí úsměv a snažím se nevnímat své promrzlé nohy, které se jako jediné ještě nestihly zahřát po ranním extempore na záchodě.

Mladá žena, která zná těhotenství zatím jen z knih, kouká do papírů, polohlasem dává instrukce sestrám, kontroluje mi tep i sestrami pečlivě vedené údaje v ležstrech a za chvíli mizí v dalším pokoji.

„Tak jakpak se máme?“ slyším, jak se ptá, než všechny zvuky odstříhnou zavřené dveře.

Jak se tu asi můžu mít. Do porodu mi zbývá ještě pěkných pár týdnů. To znamená ještě několik desítek dnů mezi stejnými čtyřmi stěnami, v obklopení stejného nábytku, stejných lidí i vůní. Ještě desítky dní ve stejném nemocničním pokoji, za který máma platí nekřesťanské peníze. Nenechala si to vymluvit.

„Budeš mít nejlepší pokoj. Ty i to malé, musíte mít jen to nejlepší,“ trvala na svém, ostatně jako vždycky. Máma je tak trochu jako chlápek z toho vtipu, co koná dobré skutky a rve slepce přes silnici, i když ten se brání, protože chtěl úplně jinam. Za pár hodin přijde. Končí jí vyučování a cestou domů se tu určitě zastaví. A měla by přijít i Bohuna. Co budu do té doby dělat já? Ležet

a čekat, čekat a ležet. A taky snít o světě, kde si můžu dát normální jídlo a nemusím se bát, že mi bude blbě, protože do mého břicha asi patří už jenom mimino.

„Tak, zlatíčko (Bože, proč?), pojedeme na kontrolu,“ velí po obědě, který jsem pro jistotu vynechala a nahradila banánem, ode dveří sestra (z kategorie bodrá a usměvavá) a já se poslušně přesouvám k vozíku. Musím na pravidelné kolečko kontrol. Ultrazvuk, krev a tlak. Tour de nemocnice začíná. Už mi zbývá jen máchat berlou. Na ultráázvůůůk!

„Na sváču budete zpátky,“ hlaholí sestra a společně projíždíme nemocniční chodbou. Na jejím konci sestra brzdí u dveří do vyšetřovny. Zastávka první – tlak. Jako automat natahuji ruku, nechávám se omotat gumovým popruhem a sevřít jím paži.

„Jak to děláte, že ho máte tak nízký,“ vrtí sestra hlavou, tak jako při každé společné kontrole, a motá popruh zpátky do krabičky.

„Teď vás d'obnu,“ chápe se ta dobrá žena injekční stříkačky a propichuje mi ostrou jehlou paži. Sleduji kapky krve, které se slévají do rudé záplavy ve zkumavce, lehce syкну, když sestra jehlu vytáhne a pak si na rance poslušně držím vatový tamponěk.

Na parapet za oknem vyšetřovny sedá holub a čučí na nás. Pak zamává křídly a je fuč. Ty se máš, ptáku jeden.

„Bestie lítavá,“ máchne směrem k oknu sestra rukou a pomáhá mi z vozíku na vyšetřovací křeslo.

„Tak se na to podíváme,“ zvedá se ve stejnou chvíli od stolu na druhém konci místnosti starší lékař. Má teplé ruce a milý úsměv. K němu chodím ráda, trochu mi

připomíná dědu. Ale já vlastně k lékařům chodím odjakživa raději než k lékařkám. Bohuna by prý gynekologa nesnesla. Já to mám přesně naopak.

„Brr,“ otřesu se, když mi na břicho pleskne porce studeného gelu a lékař po něm začne přejíždět sondou. Na obrazovce přede mnou se postupně objevují moje vlastní útroby a v nich si, trochu jako příšera z vesmíru, lebedí moje dítě. Ráchá se v plodové vědě a je mu nebesky.

Buch buch, buch, buch, ozývají se z počítače za lékařovými zády pravidelné zvuky malého srdce.

Buch, buch, buch, buch, jsem tady a žiju.

„Vypadá to báječně, můžete odfrčet,“ loučí se se mnou po chvíli lékař, já se ze sebe pokouším setřít všechen gel, bodrá a usměvavá startuje vozík.

Uf. Jako bych zdolala Mount Everest. Stojím nahá ve sprše a smývám ze sebe zbytky gelu, který papírová utěrka spíš rozmatlala, než otřela a užívám si chvíli klidu.

Haló, palce na nohou, jste tam? Dlouho jsme se neviděli.

Beru si noční košili a slastně se zavrtávám do peřin. Zavírám oči. Chci si alespoň trochu odpočinout, než začne maraton návštěv.

Přesně úderem třetí hodiny vchází do místnosti Bohuna. Vystajlovaná, úsměv od ucha k uchu. V ruce nezbytný mobil.

„Usměj se, ať na Facebooku nevypadáš jako kyselá vočurka,“ nakazuje mi a sama nasazuje starostlivý výraz. Mít kamarádku na oddělení rizikového těhotenství si to žádá.

„Do háje, Bohuno, dej mi pokoj. Máš pro mě ty knížky?“

„Jasně. Tašku mám kvůli tomu těžkou jako blázen.“

Zlatá Bohunka. Je to sice trochu pindulína a vsadím se, že jména autorů a názvy knížek, které jsem jí napsala, v životě neslyšela a jedinou knihou, kterou čte, je ta s obličejí, ale přinesla všechno.

Teď ze svého značkového shopperu (velká taška, kam se vejde i bochník, nebo raději sada na skin care nebo pedikúru) vytahuje jeden svazek za druhým. Rukou si přitom po zvyku zastrkuje pramen vlasů za ucho, aby jí nepřekážel. To dělá, co si pamatuju. Chodily jsme spolu na základku. Zatímco ona teď pracuje v kosmetickém salonu (a mimochodem je fakt dobrá – „Ostříháš mi nehty na nohách, vid“), já pevně zakotvila v knihovně (a ne, práce knihovnice fakt není jen pípání u počítače, nebo rovnání knih do polic).

„Už jsi mu to řekla?“ sonduje Bohuna a zručně se potýká s prostředníčkem její levé nohy.

„Ne.“

„Jsi magor,“ neodpustí si Bohuna a s výrazem – mám fakt divnou kámošku, mi dokončuje pedikúru.

„To na to vážně chceš zůstat sama?“

Proud jejích slov naštěstí přerušuje příchod mámy, která ověncená taškami a kelímky z automatu vplouvá do pokoje.

„Psst,“ vrhám na Bohunu prosebný pohled.

„Ale, ahoj Bohunko, jak se vede?“ ptá se máma.

„Skvěle, paní Slámová.“

Zatímco máma rovná na stolek vedle lednice banány, kukuřičné lupínky a housky, Bohunka ostentativně schovává kleštičky na nehty i pilník do své obří kabelky a mizí do koupelny, aby se před cestou do práce upravila.

S čerstvou vrstvou rtěnky si o chvíli později obléká stylový podzimní plášť a bere si svou velkou kabelu (dobře, tak shopper, Bohunko, promiň).

„Letím, za půl hodiny čekám zákaznici na nehtíky,“ volá ode dveří a posílá vzdušné polibky.

Program návštěva pokračuje, kapitola druhá – máma.

„Tak, Klárko, banány máš na tom stolku a do ledničky jsem ti dala jogurty, třeba ti udělají dobře. Máš studené nohy,“ sahá máma pod peřinu, jako by mi bylo pět.

„Není ti zima?“

„Je mi dobře, mami. Jak se má táta?“

„Ale, copak se od něj člověk něco dozví?“ Mávne rukou a přerovnává mi věci ve skřínce.

„Dej si tu čokoládu, než ti úplně vystydne.“

Sedíme a pijeme horkou čokoládu z automatu v přízemí. Svůj prázdný kelímek máma poctivě odnáší do třídného odpadu na chodbě a pak vítězoslavně loví v kabelce.

„Trááá,“ předává mi slavnostně prťavou miminkovskou čepičku jako z cukrkandlu. Odkládám svou nedopitou čokoládu a беру tu pidikrásu do ruky. Je fakt boží.

„Děkuju, mami.“

„Ale prosím tě, Klárko, nezapomeň doktorovi na další kontrole říct, že budeš mít porodní plán a že nechceš, aby miminko hned odnesli,“ chrlí ze sebe máma a cpe si do tašky oblečení na vyprání. „Teď jsem o tom zrovna četla článek a pro dítě je to to nejlepší, když může být hned po porodu s mámou. Jo a už jsem si zaplatila poplatek za pobyt u porodu.“

„Co?“ hlesnu udiveně.

„No, nemůžeš tam být přece sama a pan otec tu přece nebude,“ ucedí trochu kysele. „Tak tam budu já a všech-

no spolu zvládneme,“ chytá mě za ruku a ve mně se všechno začíná vařit. Máma to myslí dobře, ale někdy mám pocit, že mě svou láskou udusí. Na jazyk se mi hrnou slova, která statečně polykám, abych jí neublížila. Nádech, výdech. Přival emocí topím posledním lokem přeslazené čokolády a ve snaze schovat i případnou neolibost v očích je zavírám a předstírám, že mi ta sladká břečka chutná.

Máma vedle mě dál rozvíjí teorie o šťastném porodu, které si pročítá tak nějak místo mě, pak s pocitem uspokojení kontroluje, že v mém kelímku opravdu nic nezbylo a znovu chvátá na chodbu ke koši.

Naposledy prohlíží celý pokoj a přesně ve chvíli, kdy se čísla na hodinách srovnají do zástupu za číslovkou 17, bere tašky a míří ke dveřím.

„Tak papapa, musím utíkat domů, čeká tam na mě hromada prádla,“ pusinkuje mě a pádí pryč. Byla tu se mnou, ale vlastně nebyla.

Ležím v posteli a zírám do stropu. Nechci ji mít u porodu, nechci, aby mi každou chvíli strkala pod nos kelímek s vodou, nechci, aby kontrolovala, jestli nemám studené nohy a mudrovala před doktorem. Copak nemůže už jednou respektovat, že jsem dospělá a chci si dělat věci po svém?

Škvrně v břicho kope. Asi ho ta návštěva rozhodila stejně jako mě. Pomalu se šourám do koupelny, abych si obličej pláchla studenou vodou. Je to o něco lepší.

„Večeře! Šup do pelechu,“ přistižena bodrou a veselou.

Poslušně lezu do peřin a po malých soustech jím suchý rohlík. Na tavený sýr si netroufám. Sestra se zatím

dívá, jestli mám všechno potřebné, a pro dnešek se loučí. Za chvíli ji vystřídá noční směna. Tento týden je to moudrá a zkušená („Já už tu pracuju dvacet let a něco o tom vím.“).

Dojídám rohlík a opatrně přesouvám podnos se zbytkem večere na noční stolek. Sotva se na něj vedle hromady knih od Bohunky vejde. Přečtu si něco? Beru do rukou jednu po druhé, ale ani do jedné z nich se mi dneska nechce pouštět. Mrknu zase na to album? Ale jo, třeba tam bude i praděda, škvrně.

Listuju stránkami. Svatební fotka mámy s tátou, máma s kočárkem, máma u labutí na pouti (na ty jsem se ale mohla koukat jen ze země, vznést se do výšky na něčem tak vachrlatém by totiž mohlo být nebezpečné), svatební fotky tety Hedviky a já v ohavné sukni a příšerné halence s puntíky („To jsme ti vybrali s babičkou, skvěle se pro tebe hodí.“), já poprvé na kole (rozbila jsem si koleno a máma se strašně zlobila na tátou, že mě pustil), já s mámou a s tátou na dovolené, kam jsem strašně nechtěla jet, protože všechny kamarádky jely na tábor („Klárko, já tě s neznámými lidmi prostě nikam nepustím. Kdyby se ti něco stalo, nikdy bych si to neodpustila. Je to pro tvoje dobro, chápeš?“) Nechápu, najednou to nechápu. Vidím na těch fotkách něco jiného než dřív? Vnitřně se vztekám a snažím se zaplašit myšlenku, která se dere na povrch. Když dusí mámina péče mě, nemohla jsem já svou péčí dusit jeho?

Usínám a v hlavě mám zmatek.

★ ★ ★

Je zase ráno a mě zase probouzí cinkání tramvaje. Cítím se jako zmlácená. S těhotným břichem toho člověk moc nenaspí. Já se tak těším, až se budu moct zase rozvalit na břicho, a ne se jen mačkat na boku nebo opatrně ležet na zádech, aby mě nechytla křeč do nohu.

Moudrá a zkušená odešla domů hned po tom, co mi v pokoji v šest ráno vyvětrala, abych měla dost čerstvého vzduchu (dolézt k tomu oknu, abych ho hned po jejím odchodu zase zavřela a nezmrzla, mi dalo fakt docela práci), teplotu mám změřenou, bodrá a usměvavá se vyspala do růžova a k snídani mi přidala ještě kompliment, jak mi to sluší (tak jasně).

Jaký je dnešní program? Měření teploty, snídaně, monitor, oběd, návštěva a spát, super. Sahám po knize, ale spon na chvíli uniknu z těch čtyř stěn. Oči zabodnu do natištěných řádek, ale nemůžu se vůbec soustředit. Ukusuji suchý rohlík (objímat záchodovou mísu se mi nechce) a v hlavě mám guláš. Dneska musím mámě říct, že chci být u porodu sama. Vůbec nevím, jak to udělám, bude nešťastná a zhrzená. Ale já mám přece svůj život a chci si ho zařídit podle sebe. Chápu, že jsem její jediné dítě, ale to jsem si já přece nevybrala. Já chtěla mít bráchu nebo ségru, ale vždycky, když jsem se o tom zmínila, máma změnila téma, nebo se tvářila divně a další den přinesla želvičku, křečka, rybičky...

Všechno se mi honí hlavou i ve chvíli, kdy mě sestra odváží na monitor. Půlhodinky poklimbávám a skoro nevnímám ani zvonění zvonku, kterým se čas od času pokouší sestra probudit mimino v mém břicho. Je to vlastně hrozně zvláštní. Ještě se ani nenarodilo, a už se musí přizpůsobovat nějakým pravidlům a řádu. Teď je prostě

čas na monitor, a když budeš spát, bude muset mamča přijít znovu, a to přece nechceme, tuťu, že ne, a tak ti radši u hlavy zazvoníme obřím zvonkem.

Sedím opásaná senzory a koukám na přístroj, který leží vedle mě a vytrvale kreslí CTG křivku. Mám to černé na bílém. Je tam, bouchá mu srdce a dýchá. Když jsem ho viděla poprvé na ultrazvuku, vypadal jako fazole. Zavírám oči a pouštím film vzpomínek.

To, co zbylo z tramvaje a aut, do kterých najela, už dávno odklidili hasiči a provoz na nábřeží se vrátil do normálu. Řidiče a další zraněné odvezla sanitka. Já se probudila v nemocnici a netušila, co se děje.

„Máte štěstí,“ řekl mi ten usměvavý doktor. „Děťátko je v pořádku.“

„Cože, jaké děťátko?“ nechápala jsem.

„Jste těhotná – ve druhém měsíci. Vy to nevíte?“ Nechápal zase on.

„Nee,“ vymáčkla jsem ze sebe. A v tu chvíli jsem si uvědomila, že menstruace už pěkně dlouho nepřišla. Byla jsem ale tak zaměstnaná Petrem a našimi problémy, že jsem tomu vůbec nevěnovala pozornost. Ostatně cyklus jsem nikdy neměla pravidelný. Ale co teď budu dělat, sakra. Vždyť jsem ho právě opustila.

„Odpoledne se na vás přijde podívat gynekoložka, proberte to s ní. Ještě je čas to nějak pořešit.“

Díval se na mě významně a mně z toho bylo špatně. Navrhnul mi ten člověk právě teď potrat? To bych se sama sobě nemohla už nikdy podívat do očí. Dítě jsem vždycky chtěla, ale co Petr? Rozhodla jsem se během vteřiny. Zvládnou to sama. V mobilu, který jako zázrakem přežil, jsem si za-

blokovala jeho číslo, smazala ztracené hovory i neotevřené zprávy. On si rodinu nezaslouží.

A teď jsem tady. Sama na kontrole pár týdnů před porodem. Nejsem fakt úplně blbá? Vlastně to nebyla taková hrůza. Možná jsem byla já ten sobec, který ho chtěl mít jen pro sebe. Jen jsem pořád dokola pucovala byt, vařila a prala. Ani jsem se nikdy nebyla podívat za ním v práci, i když mě mockrát zval. Možná jen chtěl něco jinak, ale nedokázal to říct, stejně jako jsem to nedokázala já.

„Monitor máte v pořádku, sestřička vás odveze zpátky,“ odepíná mi sestra popruhy a já schovávám své obří břicho, na kterém se červeně lesknou otlačeniny po monitoru, do noční košile a županu. Tak zase za týden.

Na pokoji už na mě čeká oběd, hromada rýže politá dušenou mrkví a kousky masa. Mám strašný hlad. Sním pár soust a zkouším, co to udělá. Nic. Mrňous mě tentokrát kupodivu nechává normálně se naobědvat. Asi má rád mrkev. Usmívám se a hladím si břicho. Už jen pár týdnů a budeš na světě.

Ležím a myslím na mámu, za chvíli přijde.

Nechci tě u porodu, řeknu si jen tak na zkoušku se zavřenýma očima potichu pro sebe.

Nechci tě u porodu, zkusím to ještě jednou a připadám si jako herec během nepovedené generálky.

„Mám tě ráda, ale nechci tě u porodu. Nezlob se, mami,“ vyslovím ještě jednou a tentokrát nahlas.

„Tak já tam nebudu,“ ozve se ode dveří mámin hlas. Přišla jako duch a mě polévá zima. Takhle jsem to nechtěla.

„Klárko, já tě přece miluju,“ brečí máma do polštáře o chvíli později.

„Já vím mami, já tebe taky, ale někdy je té lásky moc, rozumíš. Potřebuju dýchat, žít po svém.“

Slova se ze mě hrnou, jako by neměla nikdy přestat. Všechno, co se ve mně střídalo, musí najednou ven. Chrlím ze sebe věty o kleci z lásky, do které mě celou dobu zavírá, o touze řídit si život po svém i s chybami a kiksy, které si sama vyžeru. Chrlím ze sebe slova a věty o lásce, která je nekonečná, ale jejíž součástí musí být i svoboda člověka, kterého milujeme.

„Víš co, tak já jdu,“ říká máma ublíženě, když konečně příval mých slov ustává a já vymačkaná jako citrón tupě koukám do zdi.

Prásk.

Dveře se za ní zavřely. Je možné, že jsem z pokoje a možná i ze svého života vyhnala mámu, která mi dávala lásky moc, i chlapa, který mi jí dával málo, nebo možná jen jinak než jsem čekala? Jsi trubka, řekla by mi Bohuna a měla by pravdu.

Za oknem zase projíždí tramvaj. Její zvonění je slyšet až k mojí posteli. Teď asi brzdí u ostrůvku, nabírá cestující a za chvíli odhrčí pryč. Jen já tu zůstávám. Ležím a čekám, až ve mně dozraje nový život.